

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Nieuwsbrief

Hospice Mariaweide

'Mijn laatste levensfase'

'Deel je wensen voor je laatste levensfase'
Veruit de meeste mensen willen thuis sterven. In de praktijk is dat maar een beperkt aantal gegund. Hospice Mariaweide en de Venlose afdeling van Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg hebben de handen ineengeslagen om de zorg voor mensen die thuis willen sterven toegankelijker te maken. 'En om mensen te stimuleren om de wensen voor hun levenseinde vooral tijdig kenbaar te maken', zegt bestuurslid Inge van der Lande van Mariaweide.

Hospice Mariaweide is een begrip in Venlo en omstreken. Veel mensen weten waar Mariaweide is gevestigd of kennen het hospice op zijn minst van horen zeggen. Dat je ook thuis (vrijwillige) hulp kunt krijgen als je in je vertrouwde omgeving wilt sterven, weten veel minder mensen.

Hulp bij een naderend afscheid in de thuis-situatie komt van de Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg (VPTZ). Helmy Swinkels van die organisatie vindt het niet vreemd

dat VPTZ niet breed bekend is. 'De slechte naamsbekendheid zit voor een deel in de moeilijke naam, maar heeft ook te maken met het feit dat VPTZ geen eigen gebouw heeft en mensen als ze gezond zijn minder snel op zoek gaan naar de mogelijkheden in de palliatieve terminale fase.'

Wachlijsten

Sinds begin maart houdt de VPTZ kantoor bij Mariaweide, als onderdeel van de samenwerking

>> Lees verder op pagina 4

Vooruitdenken

Op het moment dat u dit voorwoord leest, liggen de tweede kamer verkiezingen al weer een poosje achter ons. Tijdens de verkiezingscampagne ging het geregeld over de vraag of de politiek wel ver genoeg vooruit denkt. Of dat politici en regering alleen maar met de korte termijn bezig zijn.

Toevallig las ik in de weken voor de verkiezingen het boek "De Goede Voorouder" van Roman Krznaric (spreek uit als kriz-NAR-ik). Een echte aanrader als je wilt verdiepen in langetermijndenken, in een wereld die vooral geïnteresseerd is in de korte termijn. Volgens Krznaric hebben we allemaal een 'marshmallowbrein' dat gefixeerd is op kortetermijnverlangens, én een 'eikelbrein' dat ons in staat stelt een beeld te vormen van een verre toekomst en naar langetermijndoelen toe te werken. Als je een eikel plant, doet die er decennia over om uit te groeien tot een stevige boom, terwijl de marshmallow – u weet wel, dat veelkleurige snoepgoed van zacht spek – een kort moment de behoefte aan suiker bevredigt. Om een goede voorouder te zijn, moeten we ons eikelbrein cultiveren en trainen en het marshmallowbrein temperen en in toom houden, aldus Krznaric. Goede voorouders denken na over de vraag hoe zij de wereld voor de komende generaties willen achterlaten en leefbaar willen maken voor de generaties na ons. Het eikelbrein daagt ons uit om het langetermijndenken in te bouwen in politieke en juridische stelsels, energiesystemen, economische programma's en zorg en onderwijs.

Wat zou het begrip 'Goede Voorouder' kunnen betekenen voor de zorg, en voor ons hospice? Wat mij opviel tijdens de verkiezingscampagne was dat het bij de (schaarse) debatten over de betaalbaarheid in de toekomst. Er kwamen duizelingwekkende bedragen voorbij, volgens het RIVM gaat de zorg in 2060 jaarlijks bijna 300 miljard euro kosten. De vraag welke kwaliteit van zorg we in de toekomst willen, en of we de zorg minder afhankelijk willen maken van medisch-technisch handelen en meer toe willen werken naar 'zorgen-voor-elkaar', wordt bij deze debatten nauwelijks gesteld. Wat dat betreft werken we in Maria-

weide met een tamelijk uniek model: onze aandacht is volledig gefocust op het verlenen van kwalitatief goede zorg, waarbij vrijwilligers een zeer belangrijke rol spelen in het zorgen voor een goede balans tussen medisch-verpleegkundige zorg en liefdevolle aandacht voor de persoon. Die balans die zorgt voor kwaliteit in de geboden zorg, zou volgens mij veel meer onderdeel moeten zijn van het langetermijndenken over de zorg. Op korte termijn zul je daar niet meteen de effecten van zien. Een eikel groeit ook niet in een paar jaar uit tot een stevige boom. Of zoals Krznaric het beschrijft: "De strijd tegen het kortetermijndenken zou ons hoopvol moeten stemmen. We moeten ons realiseren dat toekomstige generaties het ons nooit zouden vergeven als we de strijd hadden opgegeven terwijl we nog iets hadden kunnen doen, hoe groot of klein de kans van slagen ook was geweest. We moeten hun stemmen horen in onze dromen en laten meewegen bij onze beslissingen. Het pad van de goede voorouder ligt voor ons. Het is aan ons het al dan niet op te gaan."

Jan Custers
voorzitter Hospice Mariaweide.

Voorzitter Jan Custers

Stichting Hospice Venlo Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt twee maal in 2021 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Marlou Opheij
Fons Hikspoors

Fotografie Lé Giesen en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoops

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens

Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen

receptie@hospicevenlo.nl

Zorg

mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur

info@hospicevenlo.nl

Website

www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Vaste geestelijke verzorger in Mariaweide

Hospice Mariaweide gaat terug naar een vaste geestelijke verzorger die wekelijks komt kijken hoe het gaat met de gasten, het team en de vrijwilligers.

'Bij het maken van het jaarplan vroegen wij ons af: waar lopen we in het hospice tegenaan. Wat verdient meer aandacht? Daarbij constateerden we dat dit geldt voor vragen over spiritualiteit.' Aldus Fons Hikspoors, locatiecoördinator Mariaweide.

Scholing

'Eerder kwam geestelijk verzorger Roel Hekking, die vertrouwd is met Mariaweide, regelmatig langs. De laatste jaren is dit gebruik wat ondergesneeuwd. We zijn van mening dat we weer meer oog moeten hebben voor de levensvragen die gasten kunnen hebben. Onze medewerkers en vrijwilligers voelen dit eveneens zo. Bij een diepgaand gesprek met een gast vragen zij zich wel eens af: doe ik het goed? We willen graag terug naar een vaste geestelijke verzorger die wekelijks komt kijken hoe het gaat met de gasten, het team en de vrijwilligers, en die bij de herdenkingsdiensten aanwezig kan zijn. Zodra corona voorbij is starten we ook met scholing over zingeving en levensvragen.'

Centrum

Als hospice is Mariaweide aangesloten bij Centrum voor Levensvragen Noord-Limburg, dat gasten en medewerkers de mogelijkheid biedt om in gesprek te gaan over al wat hen bezighoudt op het gebied van zingeving en levensvragen. Spirituele vragen kunnen in alle fasen van het leven een rol spelen. Maar ze treden nadrukkelijk op de voorgrond bij ervaringen met eindigheid.

Pilot

'Een geestelijke verzorger die elke week een paar uurtjes komt...

Laten we het gewoon eens proberen, zeiden ze bij Hospice Zenit in Venray vorig jaar september, en ze kregen de pilot', vertelt Marian Kessels, netwerkcoördinator van het Centrum voor Levensvragen Noord-Limburg.

'De mogelijkheid om hulp aan te vragen is er altijd al geweest, maar Mariaweide heeft er niet vaak gebruik van gemaakt. Als iemand geregeld komt werkt dat drempelverlagend. Je bouwt samen een band op en merkt dat er toch wel behoefte aan is.'

Marian Kessels, coördinator Netwerk Palliatieve Zorg Noord-Limburg.

Gevoelens

Bij mensen die in hun laatste levensfase zijn, kunnen vragen en gevoelens opkomen waar ze geen raad mee weten. Wat geeft me kracht, steun, inspiratie of troost in deze levensfase? Is mijn leven zinvol en van betekenis geweest? Ik heb spijt van bepaalde dingen in het leven; achteraf gezien had ik dit anders moeten doen. Waarom overkomt mij die ongeneeslijke ziekte? Hoe moet ik afscheid nemen, hoe kan ik het leven loslaten? Wat is nog het goede om te doen, nu ik weet dat ik niet meer beter word?

ABC-model

'Mensen zien op tegen de dood. Ze zijn bang om te sterven en weten zich geen weg meer.

Netwerk Palliatieve Zorg
Noord-Limburg

Sommigen willen iets kwijt; anderen vragen om bemiddeling. Zijn ze gelovig, bijvoorbeeld katholiek, willen ze daar nog iets mee', vervolgt Marian Kessels.

'Zulke gesprekken kunnen moeilijk zijn. In een scholing vertellen we aan de hand van het ABC-model waar de grens ligt voor de verpleegkundige/vrijwilliger. De A staat voor aandacht en beschrijft in hoeverre je zelf een gesprek kan voeren en wanneer niet. De B staat voor begeleiding. Gaat het gesprek een tandje hoger, is het beter dat je advies vraagt aan een professional. De C staat voor crisis; ik zeg liever consultatie. Wanneer je op een punt staat dat je in een gesprek echt niet verder weet, moet je het geheel aan een professional overlaten.'

Contact

Meer informatie over spirituele zorg vindt u op de website

<http://www.geestelijkeverzorging.nl>

Helma Cremers

'Mijn laatste levensfase'

V.l.n.r. Helmy Swinkels (VPTZ), Inge van der Lande van Mariaweide en Elly Booijs (VPTZ).

king om op deze wijze sneller met elkaar in gesprek te kunnen gaan.

Bij Mariaweide bestaan dikwijls wachtlijsten voor mensen die daar als vrijwilliger aan de slag willen. Bij VPTZ Venlo melden vrijwilligers zich zelf vaak aan, soms wordt er een vacature geplaatst. Vrijwilligers voor het waken tijdens de nacht in de thuissituatie zijn vaak moeilijk te krijgen.

Een van de eerste uitvloeisels uit de samenwerking tussen hospice en VPTZ is een gezamenlijke campagne zogenaamde tijdige zorgplanning. Helmy Swinkels van VPTZ: 'Het is belangrijk dat ook mensen die het nog helemaal niet treft nadenken over hoe zij zich hun laatste levensfase voorstellen. Ook als je jong en kerngezond bent kun je van de ene op de andere dag met het naderende einde te maken krijgen. Dan is het voor jezelf en je omgeving fijn als bekend is hoe jij je dat einde voorstelt.'

Bestuurslid Inge van der Lande van Mariaweide: 'Daarom willen we mensen stimuleren

om met elkaar te bespreken wat ze willen. Wil je thuis sterven, in een hospice, of wil je naar een ziekenhuis of nog iets anders? Denk erover na en bespreek het met je naasten.'

Taboes

Elly Booijs (VPTZ): 'Je denkt dat we in een tijd leven waarin mensen alles met elkaar bespreken en waarin er amper nog taboes bestaan, maar deze deur zit potdicht. Ondanks televisieprogramma's als De Kist en Over mijn Lijk. Daarom hopen we dat gesprek op de een of andere manier op gang te brengen. Want op het moment dat een naderend einde zich aandient, weten veel mensen niet wat er aan hulp is of waar ze die kunnen vinden. Ook artsen weten dat vaak niet. Nu is het in de praktijk zo dat veel mensen in een ziekenhuisbed sterven, terwijl bijna driekwart van de mensen het liefst thuis de laatste adem uitblaast.'

Hoewel het hospice als instelling relatief bekend is, hebben veel mensen toch een verkeerd beeld van wat zich achter de voordeur ervan afspeelt. Inge van der Lande: 'Bezoekers van een open dag zeggen bijvoorbeeld wel eens dat ze hadden gedacht dat het in een hospice één grauwe ellende en verdrietige sfeer is. Die zijn vaak aangenaam verrast als we hen vertellen dat hier ook best gelachen wordt op zijn tijd. Maar wanneer

naasten afscheid van een dierbaren hebben genomen zeggen ze bij het vertrek dikwijls: tot ziens, maar niet hier hè? Dan gaat de deur weer potdicht.'

De dames adviseren om je einde in een vroeg stadium bespreekbaar te maken. Elly: 'Dan kun je er met een lach en een traan samen over praten en wordt het daarmee wat lichter. Snijd je het onderwerp pas aan als er al sprake is van een ernstige ziekte, dan is dat voor veel mensen lastiger. Vaak heeft de zieke nog heel lang hoop op genezing. Die hoop willen naasten niet de grond inboren door over het einde te beginnen.'

Hectiek

Ook een aantal professionals is niet op de hoogte van de mogelijkheden van de VPTZ. Helmy: 'Als een medewerker van de thuiszorg al aanvoelt dat een mantelzorger die een naaste thuis verzorgt het water tot aan de lippen staat, denkt deze in de hectiek van alledag niet altijd aan de VPTZ. Wat we over een paar jaar bereikt hopen te hebben is dat medewerkers van de Thuiszorg in dergelijke situaties eerder aan de VPTZ denken.'

Kijk voor meer informatie op www.mijnlaatstelevensfase.nl.

John Huijs

Hulpverlening in Venlo (deel 9)

Herstellingsoord Mutsaersoord

Op de steilrand tussen de stad en Duitsland, ligt het Mgr. Mutsaersoord, zoals het in de Venlose volksmond nog altijd wordt genoemd. De officiële benaming was een tijd lang Stichting Mutsaersoord-Agnes-paviljoen-Kleuterhof, een hele mond vol, maar in afgekorte vorm wat 'handzamer' MAK geheten. Thans is de naam Mutsaersstichting. Een uitgebreid zorgcomplex: herstellingsoord / opvang voor volwassenen, jongeren en voor kinderen met een psychische aandoening, die er tevens onderwijs kunnen genieten.

Gesticht als Mgr. Mutsaersoord en aanvankelijk bescheiden van opzet, althans in vergelijking met wat het nu is. In 1927 richtte de Nederlandse Rooms-Katholieke Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel, St. Raphaël - opgericht in 1903 - de Herstellingsoordvereniging Mgr. Mutsaers op. Deze vereniging bouwde op de steilrand een prachtig onderkomen voor haar leden, die moesten herstellen of een pauze moesten nemen. Burgemeester Berger en de wethouders van Venlo gaven toestemming voor de bouw: Gelet op art. 10 der Verordening op het Bouwen en de Bewoning in deze gemeente verklaren dat hunnerzijds geen bezwaar bestaat tegen het bewonen en het in gebruik geven of nemen van het pand gelegen Schaapsdijkweg ... waarvan de vergunning tot het bouwen is verleend bij hun besluit van 2 October 1928 aan het RK Herstellingsoordvereniging Mgr. Mutsaers. Deze vergunning werd op 17 juni 1930 verstrekt. Het was geen opgelegd pandoer, dat dit herstellingsoord in Venlo zou komen, want ook Groesbeek en Tilburg waren opties voor de vestiging van het herstellingsoord. Mede door bemiddeling van bestuurslid Donné, zelf afkomstig uit Venlo, en positief advies van dokter Majoor, geneesheer van het sanatorium Maria Hilferin (het nabij gelegen Maria Auxiliatrix), viel de keus toch op Venlo. Het hoofdbestuur, het Venlose college en de gemeenteraad van Venlo waren enthousiast.

De Venlose architect ingenieur Jules Kaiser ontwierp de plannen voor de bouw en die werden uitgevoerd door de Venlose aannemer Th. Spreeuwenberg.

Alle inspanningen, voorbereidingen en tal van geldinzamelingsacties resulteerden uiteindelijk in de feestelijke opening van het herstellingsoord op 29 juli 1930 door Mgr. L. Schrijnen, bisschop van Roermond. Bij de

Het herstellingsoord Mgr. Mutsaersoord.

Mgr. Mutsaersoord - Venlo

Zusterswoning bij het Mgr. Mutsaersoord. (Foto's: archief Albert Lamberts)

opening gaven tal van hoogwaardigheidsbekleders acte de presence. Niet de naamgever en geestelijk adviseur van vereniging St. Raphaël, want hij was ruim vier jaar eerder overleden. Aanvankelijk werd hij in Den Bosch begraven, maar later werd hij bijgezet in een mausoleum op het terrein van het Mutsaersoord.

Het fraaie, nieuwe gebouw bood rust en herstel aan leden van de vereniging St. Raphaël, die daar behoefte aan hadden. Foto's van revaliderenden, gelegen op hun ligstoelen in

de veranda, zijn maar al te bekend. Dokter Van Hellemondts werd tot geneesheer-directeur benoemd. Hij zou zich maar liefst veertig jaar van deze taak kwijten en zag in al die jaren het Mgr. Mutsaersoord uitbreiden, verloren gaan in de oorlogsjaren, hersteld worden en opnieuw groeien.

Albert Lamberts

Volgende keer: de oorlog en na-oorlogse ontwikkelingen.

Jubileum 12,5 jaar Mariaweide

Op 1 april vierde Hospice Mariaweide het 12,5 jarig bestaan. Samen met 26 vrijwilligers van het eerste uur werd hier bij stilgestaan. In de tuin van Mariaweide (op gepaste afstand) bij stralend mooi weer, onder het genot van een kopje koffie en een feestelijk petit fourtje, kregen zij een prachtige herinnering speld overhandigd door voorzitter Jan Custers als dank dat zij er al 12,5 jaar zijn voor een ander. Verder werd er bij alle vrijwilligers een fleurig boekje bezorgd die dag.

De vrijwilligers van Mariaweide werden allemaal in het zonnetje gezet.

In Mariaweide kan Tonnie in alle rust haar afscheid voorbereiden

‘Er is wat van me afgevallen’

Een grote foto van haar vijf kleinkinderen, tal van lieve wenskaarten en vrolijke tekeningen sieren haar gastenkamer. Vanuit haar bed of rolstoel, kan Tonnie Smeets-Van Enckevort daar intens van genieten.

‘Iedereen zegt dat ik zienderogen ben veranderd, sinds ik drie weken geleden vanuit het ziekenhuis naar hospice Mariaweide kwam. In het ziekenhuis heb ik geen beste tijd gehad. Daar ontbreekt de tijd en de aandacht. In het hospice gaat alles op z'n gemak en de zorg is liefdevol. En de sfeer is hier zo fijn. Het eten vind ik heerlijk; alles is even lekker. Door de antibiotica had ik in het ziekenhuis geen eetlust. En wat ik at, kwam er weer uit.’

Kleine dingen

‘Ik kom hier aangenaam de dag door’, gaat Tonnie verder. ‘De ochtend vliegt sowieso om. Ik slaap wat langer, en na het ontbijt word ik rustig, niet vlot-vlot, verzorgd. Daarna puzzel ik of bel iemand. Soms ga ik met een verpleegkundige mee naar beneden, naar de huiskamer waar we een spelletje doen. Na het middageten rust ik een uurtje. Daarna komt er altijd wel bezoek. Kan enorm genieten van de kleine dingen in het leven. Het prachtige uitzicht dat ik hier heb. De vogeltjes die fluiten. De natuur die nu het april is, in bloei staat.’

Ontstekingen

De artsen in het ziekenhuis zijn j.l. 16 maart volledig gestopt met de behandelingen aan haar rechterheup. ‘Het begon negen jaar geleden met een ontsteking aan mijn linkerheup. Hierdoor ben ik tussen 2012 en 2014 meer in het ziekenhuis geweest dan thuis. Ik kreeg een infectie, ze moesten het weer opensnijden en haalden er van alles uit. Toen ging het helemaal mis. Uiteindelijk heb ik aan de linkerkant helemaal geen heup meer overgehouden. Zeven jaar lang liep ik scheef en kon me alleen met krukken of in een rolstoel voortbewegen. Geleidelijk gebeurde hetzelfde met mijn rechterheup. Ik ben er al drie keer aan geopereerd, kreeg opnieuw een infectie en moest weer antibiotica slikken. Het gaat je niet in de koude kleren zitten. Dat hele traject opnieuw? Dat kan ik echt niet meer aan.’

Vrede mee

‘Er is wat van me afgevallen’, bekent Tonnie, ‘sinds ik het kenbaar heb gemaakt. Ik heb er

Mevrouw Tonnie Smeets

met mijn kinderen en kleinkinderen goed over kunnen praten en zij zijn het helemaal met mij eens. De dokter die mij geopereerd heeft overigens ook. Van mijn huisarts kreeg ik eveneens veel steun. Net als van pastoor Peters van de Onze Lieve Vrouw kerk, die mij belde, terwijl hij momenteel zelf in het ziekenhuis ligt.

Ik heb er vrede mee, omdat ik vind dat ik de juiste beslissing heb genomen. Heb een mooi leven gehad en ben blij dat ik 81 jaar mocht worden. Mijn kinderen, een dochter en een zoon, en de kleinkinderen accepteren het. Samen hebben we altijd een heel fijn gezin gevormd.’

Rummikup

Tonnie is, zoals ze het zelf uitdrukt, nooit een binnenzitter geweest. Tot haar 71ste jaar heeft ze naast de zorg voor haar eigen gezin, bij iemand in de huishouding gewerkt. Daarnaast had ze veel contacten waarmee ze afspraken en bezoeken regelde. Bovendien snoeide en wroette ze dolgraag in haar tuin.

‘Als kind werkte ik al op het land. Mijn vader

was ‘gerdeneer’. Ik vind het nog steeds heerlijk om ‘zónder hase’ met mijn handen in het zand te woelen. Na de dood van mijn man, nam ik zijn plaats in als collectant in de Onze Lieve Vrouw kerk. De kerk waar ik elke woensdagmiddag heen ging, om met een groepje andere mensen Rummikup te spelen.’

Afscheid

Tonnie werd geboren in Venlo-Zuid en woonde 57 jaar in Blerick.

‘Mijn man overleed dertien jaar geleden aan slokdarmkanker. We hebben het samen goed gehad en zijn veel op vakantie geweest. Mijn man wilde graag thuis sterven, bij volle verstand en omringd door mij, zijn kinderen en kleinkinderen. Zo wil ik ook graag in het hospice afscheid nemen. Ik ben nog helder van geest en kan hier in rust alles voorbereiden. Pastoor Tjeu Kunnen van de Michaëlparchie heeft tegen mij gezegd: als u mij nodig heeft, dan kom ik.’

Helma Cremers

Column Onzeker 2

Toen ik er over nadacht waarover ik deze column zou schrijven, kwam als vanzelf het thema 'onzekerheid' naar boven. We leven immers in onzekere tijden: corona waart nog steeds rond en ook het formatieproces is vandaag het top- of dieptepunt van onzekerheid. Maar terwijl ik er verder over nadacht, schoot me te binnen dat ik over het thema 'onzekerheid' al eens eerder een column heb geschreven. En ja hoor, precies een jaar geleden, tijdens de eerste golf, schreef ik ook een column 'onzeker'.

Het begin van de pandemie had immers veel onzekerheid teweeg gebracht. Maar wat een verschil in sfeer tijdens die eerste golf en nu. Het lijkt of we toen beter met de onzekerheid die de pandemie meebracht, konden omgaan: respect voor de zorg werd getoond en er was veel solidariteit en creativiteit. Met elkaar waren geschokt en bang en kwamen daarvoor uit. 'Oh, wat erg, al die zieken, al die overlijdens', verzuchtten we. Dat is nu anders, omgaan met onzekerheid blijkt moeilijk – dus nog maar een column over onzekerheid.

Onzeker bleef het afgelopen jaar met dat enge virus in onze voortuin. Maar de solidariteit leek te verdwijnen. De verantwoordelijken voor het coronabeleid kregen er in de media flink van langs. In de praatprogramma's zaten echte en nep deskundigen, die met hun uitspraken zekerheid probeerden uit te stralen. 'Als we het zus of zo gedaan hadden, waren we nu al uit de ellende.' 'Nee, niet zus of zo, maar zo of zus, dán hadden we onze zekerheid terug gehad'. En intussen nauwelijks een woord van respect voor al die harde werkers:

de ambtenaren, de wetenschappers en vooral ook de zorgmedewerkers. En ook nooit eens een diepe verzuchting op de tv van iemand die gewoon durft te zeggen: 'wat een ellende toch; dat ons dit allemaal overkomt.' U leest het goed: 'dat dit ons overkomt'. Want dat is toch wat er is gebeurd: het is ons overkomen en niemand heeft expres de pandemie veroorzaakt.

Het lijkt intussen een vast patroon in onze samenleving als rampen ons overkomen. In plaats van in eerste instantie stil te staan bij hoe erg het is, gaan we met z'n allen meteen op zoek naar de schuldigen. De pers voorop. Op die manier is er dus geen ruimte voor die zucht 'oohh wat een ellende'. Geen ruimte voor de emoties van verdriet en verbijstering. Natuurlijk moet er in het geval van de pandemie na de zucht meteen gehandeld worden, maar ruimte voor zo'n verzuchting moet er wel zijn. Dat is ook goed voor de verwerking als alles voorbij is. Ook dan moet er naast opluchting ook ruimte zijn voor de zucht en ruimte voor herdenken.

In het klein is sterven de grootste 'ramp' die ons als individu kan overkomen. In het hospice weten we hoe belangrijk het is om ruimte te maken voor de zucht, het verdriet, schuldgevoel wanhoop. Slecht dan kan er ruimte komen voor acceptatie en positieve gevoelens als dankbaarheid en liefde. De dood hoort bij het leven en telkens moeten we leren met de onzekerheid die dat meebrengt goed om te gaan. En zo is het ook wanneer rampen als de pandemie ons overkomen.

Wat helpt is dat de natuur in deze dagen laat zien, dat de lente er gewoon komt. In de bodem van de put (de winter) broeit het leven tot het moment dat het in volle glorie kan uit komen. Ik hoop dat, als ons iets ergs overkomt, er ruimte is voor de zucht. Dan komt er ook ruimte voor samen, voor solidariteit, voor liefde. We hebben dat zó hard nodig.

Roel Hekking, geestelijk verzorger

Reacties zijn welkom op
roel@hekking-essentie.nl

Sponsors

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunen Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support en hoopt dat velen zullen volgen. Voor de jaarlijkse exploitatie is veel geld nodig. Zonder de hulp van sponsors, donateurs en subsidiegevers kan het hospice eenvoudigweg niet bestaan.

Verder zijn wij erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS | Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur.

Voor meer informatie: stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl en wij nemen graag contact met u op.

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo **Mariaweide**

